

Sygn. akt III K 153/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2019r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze Wydział III Karny

w składzie:

przewodniczący: SSO Daniel Strzelecki

protokolant: Barbara Zajdel

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu w dniach 23 maja 2018r., 2 sierpnia 2018r., 7 września 2018r., 22 października 2018r., 17 grudnia 2018r., 1 marca 2019r., 27 marca 2019r., 9 kwietnia 2019r., 17 czerwca 2019r. i 20 sierpnia 2019r.

sprawy karnej:

a) D. S.

urodzonego dnia (...) w S.

syna S. i B. z domu S.

oskarżonego o to, że:

1. w okresie od początku listopada 2016 r. do dnia 31 marca 2017r. w L., W., L., L. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z G. R., K. P., I. T., P. B. i innymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem było organizowanie cudzoziemcom (najczęściej narodowości ukraińskiej) nielegalnego przekroczenia granicy między Rzeczpospolitą Polską a innymi krajami Unii Europejskiej poprzez dostarczanie im oryginalnych dokumentów, dowodów osobistych wystawionych dla obywateli polskich oraz przewiezienie ich przez granice do miejsc docelowych, a nadto dostarczanie takich dokumentów obcokrajowcom przebywającym nielegalnie na terenie Wielkiej Brytanii i obywatelom Ukrainy zamierzającym wyjechać do Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn z art. 258§1 k.k.;

2. w okresie od początku listopada 2016 r. do dnia 31 marca 2017r. w L., W., L., L. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z K. P., G. R., I. T., P. B. i innymi osobami, z góry powziętym zamiarem oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w ramach przydzielonej mu roli w strukturze funkcjonującej grupy przestępczej, w skład której – oprócz niego – wchodziły osoby opisane w punkcie I, zorganizował grupie co najmniej 25 cudzoziemców nielegalne przekroczenie granicy państwowej z Polski do Wielkiej Brytanii, tranzytem przez terytorium RFN i innych krajów UE, poprzez sprowadzenie ich do Polski, dostarczanie im sfalszowanych i cudzych dokumentów, udzielanie wskazówek co do konieczności nauczenia się przez w/w cudzoziemców danych osobowych widniejących na dostarczanych polskich dokumentach tożsamości, którymi później w/w cudzoziemcy legitymowali się w trakcie odprawy granicznej do Wielkiej Brytanii, organizowanie tym cudzoziemcom miejsc zakwaterowania w hotelach na terytorium woj. (...) oraz transportu z RP poprzez kraje UE do Wielkiej Brytanii, osiągając z tego tytułu korzyść majątkową nie mniejszą niż 168 000, 00 zł,

tj. o czyn z art. 264§3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

3. w dniu 20 czerwca 2017r. w L. przywłaszczył dowód osobisty serii (...) na nazwisko R. R. oraz ukrywał dokument, którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać w postaci prawa jazdy serii (...) wydanego na nazwisko R. R.,

tj. o czyn z art. 275§1 k.k. i art. 276 k.k. z art. 11§2 k.k.;

b) G. R.

urodzonego dnia (...) w L.

syna A. i E. z domu W.

oskarżonego o to, że:

4. w okresie od początku listopada 2016r. do dnia 31 marca 2017r. w L., W., L., L. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z D. S., G. R., I. T., P. B. i innymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem było organizowanie cudzoziemcom (najczęściej narodowości ukraińskiej) nielegalnego przekroczenia granicy między Rzeczpospolitą Polską a innymi krajami Unii Europejskiej poprzez dostarczanie im oryginalnych dokumentów, dowodów osobistych wystawionych dla obywateli polskich oraz przewiezienie ich przez granice do miejsc docelowych, a nadto dostarczanie takich dokumentów obcokrajowcom przebywającym nielegalnie na terenie Wielkiej Brytanii i obywatelom Ukrainy zamierzającym wyjechać do Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn z art. 258§1 k.k.;

5. w okresie od początku listopada 2016r. do dnia 31 marca 2016r. w L., W., L., L. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z D. S., K. P., I. T., P. B. i innymi osobami, działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach przydzielonej mu roli w strukturze funkcjonującej grupy przestępczej, w skład której – oprócz niego – wchodziły osoby opisane w punkcie I, zorganizował grupie co 25 cudzoziemców nielegalne przekroczenie granicy państwowej z Polski do Wielkiej Brytanii, tranzytem przez terytorium RFN i innych krajów UE, poprzez sprowadzenie ich do Polski, dostarczanie im sfalszowanych i cudzych dokumentów, udzielanie wskazówek co do konieczności nauczenia się przez w/w cudzoziemców danych osobowych widniejących na dostarczanych polskich dokumentach tożsamości, którymi później w/w cudzoziemcy legitymowali się w trakcie odprawy granicznej do Wielkiej Brytanii, organizowanie tym cudzoziemcom miejsc zakwaterowania w hotelach na terytorium woj. (...) oraz transportu z RP poprzez kraje UE do Wielkiej Brytanii, osiągając z tego tytułu korzyść majątkową nie mniejszą niż 168 000, 00 zł,

tj. o czyn z art. 264§3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

c) K. P.

urodzonej dnia (...) w L.

córki J. i E. z domu O.

oskarżonej o to, że:

6. w okresie od początku listopada 2016 r. do dnia 31 marca 2017r. w L., W., L., L. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z D. S., G. R., I. T., P. B. i innymi osobami, brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem było organizowanie cudzoziemcom (najczęściej narodowości ukraińskiej) nielegalnego przekroczenia granicy między Rzeczpospolitą Polską a innymi krajami Unii Europejskiej poprzez dostarczanie im oryginalnych dokumentów, dowodów osobistych wystawionych dla obywateli polskich oraz przewiezienie ich przez granice do miejsc docelowych, a nadto dostarczanie takich dokumentów obcokrajowcom przebywającym nielegalnie na terenie Wielkiej Brytanii i obywatelom Ukrainy zamierzającym wyjechać do Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn z art. 258§1 k.k.;

7. w okresie od początku listopada 2016 r. do dnia 31 marca 2016r. w L., W., L., L. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z D. S., G. R., I. T., P. B. i innymi osobami, działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach przydzielonej jej roli w strukturze funkcjonującej grupy przestępczej, w skład której – oprócz niej – wchodziły osoby opisane w punkcie I, zorganizowała grupie co najmniej 25 cudzoziemców nielegalne przekroczenie granicy państwowej z Polski do Wielkiej Brytanii, tranzytem przez terytorium RFN i innych krajów UE, poprzez sprowadzenie ich do Polski, dostarczanie im sfalszowanych i cudzych dokumentów, udzielanie wskazówek co do konieczności nauczenia się przez w/w cudzoziemców danych osobowych widniejących na dostarczanych polskich dokumentach tożsamości, którymi później w/w cudzoziemcy legitymowali się w trakcie odprawy granicznej do Wielkiej Brytanii, organizowanie tym cudzoziemcom miejsc zakwaterowania w hotelach na terytorium woj. (...) oraz transportu z RP poprzez kraje UE do Wielkiej Brytanii, osiągając z tego tytułu korzyść majątkową nie mniejszą niż 168 000, 00 zł,

tj. o czyn z art. 264§3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

8. dnia 20 czerwca 2017r. w L. przywłaszczyła dowody osobiste: serii (...) wystawiony na nazwisko P. S., serii (...) wystawiony na nazwisko T. J., serii (...) na nazwisko P. J.

tj. o czyn z art. 275§1 k.k.;

d) I. T.

urodzonej dnia (...) w L.

córki W. i E. z domu R.

oskarżonej o to, że:

9. w okresie od początku listopada 2016 r. do dnia 31 marca 2017r. w L., W., L., L. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z G. R., K. P., D. S., P. B. i innymi osobami, brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem było organizowanie cudzoziemcom (najczęściej narodowości ukraińskiej) nielegalnego przekroczenia granicy między Rzeczpospolitą Polską a innymi krajami Unii Europejskiej poprzez dostarczanie im oryginalnych dokumentów, dowodów osobistych wystawionych dla obywateli polskich oraz przewiezienie ich przez granice do miejsc docelowych, a nadto dostarczanie takich dokumentów obcokrajowcom przebywającym nielegalnie na terenie Wielkiej Brytanii i obywatelom Ukrainy zamierzającym wyjechać do Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn z art. 258§1 k.k.;

10. w okresie od początku listopada 2016 r. do dnia 31 marca 2017r. w L., W., L., L. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z K. P., G. R., P. B., D. S. i innymi osobami, działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach przydzielonej jej roli w strukturze funkcjonującej grupy przestępczej, w skład której – oprócz niej – wchodziły osoby opisane w punkcie I, zorganizowała grupie co najmniej 25 cudzoziemców nielegalne przekroczenie granicy państwowej z Polski do Wielkiej Brytanii, tranzytem przez terytorium RFN i innych krajów UE, poprzez sprowadzenie ich do Polski, dostarczanie im sfalszowanych i cudzych dokumentów, udzielanie wskazówek co do konieczności nauczenia się przez w/w cudzoziemców danych osobowych widniejących na dostarczanych polskich dokumentach tożsamości, którymi później w/w cudzoziemcy legitymowali się w trakcie odprawy granicznej do Wielkiej Brytanii, organizowanie tym cudzoziemcom miejsc zakwaterowania w hotelach na terytorium woj. (...) oraz transportu z RP poprzez kraje UE do Wielkiej Brytanii, osiągając z tego tytułu korzyść majątkową nie mniejszą niż 168 000, 00 zł,

tj. o czyn z art. 264§3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

e) P. B.

urodzonego dnia (...) w L.

syna M. i R. z domu M.

oskarżonego o to, że:

11. w okresie od początku listopada 2016 r. do dnia 31 marca 2017r. w L., W., L., L. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z G. R., K. P., D. S., P. B. i innymi osobami, brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem było organizowanie cudzoziemcom (najczęściej narodowości ukraińskiej) nielegalnego przekroczenia granicy między Rzeczpospolitą Polską a innymi krajami Unii Europejskiej poprzez dostarczanie im oryginalnych dokumentów, dowodów osobistych wystawionych dla obywateli polskich oraz przewiezienie ich przez granice do miejsc docelowych, a nadto dostarczanie takich dokumentów obcokrajowcom przebywającym nielegalnie na terenie Wielkiej Brytanii i obywatelom Ukrainy zamierzającym wyjechać do Wielkiej Brytanii,

tj. o czyn z art. 258§1 k.k.

12. w okresie od początku listopada 2016 r. do dnia 31 marca 2017r. w L., W., L., L. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z K. P., G. R., I. T., D. S. i innymi osobami, działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach przydzielonej jej roli w strukturze funkcjonującej grupy przestępczej, w skład której – oprócz niej – wchodziły osoby opisane w punkcie I, zorganizowała grupie co najmniej 25 cudzoziemców nielegalne przekroczenie granicy państwowej z Polski do Wielkiej Brytanii, tranzytem przez terytorium RFN i innych krajów UE, poprzez sprowadzenie ich do Polski, dostarczanie im sfalszowanych i cudzych dokumentów, udzielanie wskazówek co do konieczności nauczania się przez w/w cudzoziemców danych osobowych widniejących na dostarczanych polskich dokumentach tożsamości, którymi później w/w cudzoziemcy legitymowali się w trakcie odprawy granicznej do Wielkiej Brytanii, organizowanie tym cudzoziemcom miejsc zakwaterowania w hotelach na terytorium woj. (...) oraz transportu z RP poprzez kraje UE do Wielkiej Brytanii, osiągając z tego tytułu korzyść majątkową nie mniejszą niż 168 000, 00 zł,

tj. o czyn z art. 264§3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

I. w zakresie zarzutu opisanego w pkt. 1 części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego D. S. za winnego tego, że w okresie od początku listopada 2015r. do dnia 31 marca 2017r. w L., W., L., L. i innych miejscowościach, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził G. R., K. P., I. T., P. B. i inne osoby, której celem działalności było organizowanie cudzoziemcom narodowości ukraińskiej przekroczenia wbrew przepisom granicy Rzeczypospolitej Polskiej najpierw między Ukrainą a Rzeczpospolitą Polską, a następnie między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec, w celu ich przejazdu do Wielkiej Brytanii, a nadto celem jej działalności było zbywanie i bezprawne przesyłanie do tego ostatniego kraju uprzednio przywłaszczonych polskich dowodów osobistych i polskich paszportów, co skutkowało ukryciem tych dokumentów, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, w celu zalegalizowania pobytów przebywających już nielegalnie na terenie Wielkiej Brytanii cudzoziemców narodowości ukraińskiej,

tj. przestępstwa z art. 258§1 k.k.

i za to na podstawie art. 258§1 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w zakresie zarzutu opisanego w pkt. 2 części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego D. S. za winnego tego, że w okresie od początku listopada 2015r. do dnia 31 marca 2017r. w L., W., L., L. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z G. R., K. P., I. T., P. B. i innymi osobami, oraz ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, zorganizował co najmniej 25 obywatelom Ukrainy przekroczenie wbrew przepisom granicy Rzeczypospolitej Polskiej

najpierw między Ukrainą a Rzeczpospolitą Polską, a następnie między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec, w celu ich przejazdu do Wielkiej Brytanii w ten sposób, że zorganizował ich przyjazdy do Polski na podstawie wiz poświadczających nieprawdę co do celu ich pobytu, a po ich przyjeździe zorganizował im miejsca pobytu, przekazał uprzednio przywłaszczone polskie dowody osobiste osób, których rysopisy odpowiadały wyglądom cudzoziemców, zorganizował ich transport do Wielkiej Brytanii, przy czym w co najmniej 10 przypadkach dokonał skutecznego przewozu tych cudzoziemców do tego kraju, za co od każdego z nich uzyskana została korzyść majątkową w kwocie 2.000euro, zaś w pozostałych przypadkach, wobec nieskutecznego przewozu tych cudzoziemców do tego kraju, uzyskana została od każdego z nich korzyść majątkową w kwocie 500euro, a nadto zbył przywłaszczone uprzednio polskie dowody osobiste i polskie paszporty stwierdzające tożsamość innych osób w łącznej ilości 10 sztuk za łączną kwotę 1.500zł, z czego osobiście osiągnął korzyść majątkową w łącznej kwocie 100.000zł,

tj. przestępstwa z art. 264§3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

i za to na podstawie art. 264§3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33§2 k.k. skazuje go na karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny po 15zł (piętnaście złotych) każda;

III. w zakresie zarzutu opisanego w pkt. 3 części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego D. S. za winnego tego, że w dniu 20 czerwca 2017r. w L. przywłaszczył polski dowód osobisty serii (...) stwierdzający tożsamość R. R., jak i ukrywał dokument, którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać w postaci polskiego prawa jazdy serii (...) wydanego na nazwisko R. R.,

tj. przestępstwa z art. 275§1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

i za to na podstawie art. 275§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85§1 k.k. w zw. z art. 86§1 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu D. S. kary pozbawienia wolności za przestępstwa opisane w pkt. I - III części dyspozytywnej wyroku i skazuje go na karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. w zakresie zarzutu opisanego w pkt. 4 części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego G. R. za winnego tego, że w okresie od początku listopada 2015r. do dnia 31 marca 2017r. w L., W., L., L. i innych miejscowościach, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził D. S., K. P., I. T., P. B. i inne osoby, której celem działalności było organizowanie cudzoziemcom narodowości ukraińskiej przekroczenia wbrew przepisom granicy Rzeczypospolitej Polskiej najpierw między Ukrainą a Rzeczpospolitą Polską, a następnie między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec, w celu ich przejazdu do Wielkiej Brytanii,

tj. przestępstwa z art. 258§1 k.k.

i za to na podstawie art. 258§1 k.k. skazuje go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. w zakresie zarzutu opisanego w pkt. 5 części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego G. R. za winnego tego, że w okresie od początku listopada 2015r. do dnia 31 marca 2017r. w L., W., L., L. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z D. S., K. P., I. T., P. B. i innymi osobami, oraz ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, zorganizował co najmniej 25 obywatelom Ukrainy przekroczenie wbrew przepisom granicy Rzeczypospolitej Polskiej najpierw między Ukrainą a Rzeczpospolitą Polską, a następnie między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec, w celu ich przejazdu do Wielkiej Brytanii w ten sposób, że zorganizował ich przyjazdy do Polski na podstawie wiz poświadczających nieprawdę co do celu ich pobytu, a po ich przyjeździe zorganizował im miejsca pobytu, przekazał uprzednio przywłaszczone polskie dowody osobiste osób, których rysopisy odpowiadały wyglądom cudzoziemców, zorganizował ich transport do Wielkiej Brytanii, przy czym w co najmniej 10 przypadkach dokonał skutecznego przewozu tych cudzoziemców do tego kraju, za co od każdego z nich uzyskana została korzyść majątkową

w kwocie 2.000euro, zaś w pozostałych przypadkach, wobec nieskutecznego przewozu tych cudzoziemców do tego kraju, uzyskana została od każdego z nich korzyść majątkową w kwocie 500euro, z czego osobiście osiągnął korzyść majątkową w łącznej kwocie 30.000zł,

tj. przestępstwa z art. 264§3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

i za to na podstawie art. 264§3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33§2 k.k. skazuje go na karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 15zł (piętnaście złotych) każda;

VII. na podstawie art. 85§1 k.k. w zw. z art. 86§1 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu G. R. kary pozbawienia wolności za przestępstwa opisane w pkt. V - VI części dyspozytywnej wyroku i skazuje go na karę łączną 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. w zakresie zarzutu opisanego w pkt. 6 części wstępnej wyroku uznaje oskarżoną K. P. za winną tego, że w okresie od początku listopada 2015r. do dnia 31 marca 2017r. w L., W., L., L. i innych miejscowościach, brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodziła D. S., G. R., I. T., P. B. i inne osoby, której celem działalności było organizowanie cudzoziemcom narodowości ukraińskiej przekroczenia wbrew przepisom granicy Rzeczypospolitej Polskiej najpierw między Ukrainą a Rzeczpospolitą Polską, a następnie między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec, w celu ich przejazdu do Wielkiej Brytanii, a nadto celem jej działalności było zbywanie i bezprawne przesyłanie do tego ostatniego kraju uprzednio przywłaszczonych polskich dowodów osobistych i polskich paszportów, co skutkowało ukryciem tych dokumentów, którymi nie miała prawa wyłącznie rozporządzać, w celu zalegalizowania pobytów przebywających już nielegalnie na terenie Wielkiej Brytanii cudzoziemców narodowości ukraińskiej,

tj. przestępstwa z art. 258§1 k.k.

i za to na podstawie art. 258§1 k.k. skazuje ją na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IX. w zakresie zarzutu opisanego w pkt. 7 części wstępnej wyroku uznaje oskarżoną K. P. za winną tego, że w okresie od początku listopada 2015r. do dnia 31 marca 2017r. w L., W., L., L. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z D. S., G. R., I. T., P. B. i innymi osobami, oraz ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, zorganizowała co najmniej 25 obywatelom Ukrainy przekroczenie wbrew przepisom granicy Rzeczypospolitej Polskiej najpierw między Ukrainą a Rzeczpospolitą Polską, a następnie między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec, w celu ich przejazdu do Wielkiej Brytanii w ten sposób, że zorganizowała ich przyjazdy do Polski na podstawie wiz poświadczających nieprawdę co do celu ich pobytu, a po ich przyjeździe zorganizowała im miejsca pobytu, przekazała uprzednio przywłaszczone polskie dowody osobiste osób, których rysopisy odpowiadały wyglądowi cudzoziemców, zorganizowała ich transport do Wielkiej Brytanii, przy czym w co najmniej 10 przypadkach dokonała skutecznego przewozu tych cudzoziemców do tego kraju, za co od każdego z nich uzyskana została korzyść majątkową w kwocie 2.000euro, zaś w pozostałych przypadkach, wobec nieskutecznego przewozu tych cudzoziemców do tego kraju, uzyskana została od każdego z nich korzyść majątkową w kwocie 500euro, a nadto zbyła przywłaszczone uprzednio polskie dowody osobiste i polskie paszporty stwierdzające tożsamość innych osób w łącznej ilości 10 sztuk za łączną kwotę 1.500zł, z czego osobiście nie osiągnęła korzyści majątkowej,

tj. przestępstwa z art. 264§3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

i za to na podstawie art. 264§3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazuje ją na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33§2 k.k. skazuje ją na karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 15zł (piętnaście złotych) każda;

X. w zakresie zarzutu opisanego w pkt. 8 części wstępnej wyroku uznaje oskarżoną K. P. za winną tego, że w dnia 20 czerwca 2017r. w L. przywłaszczyła polskie dowody osobiste: serii (...) stwierdzający tożsamość P. S., serii (...) stwierdzający tożsamość T. J. i serii (...) stwierdzający tożsamość P. J.

tj. przestępstwa z art. 275§1 k.k.

i za to na podstawie art. 275§1 k.k. skazuje ją na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

XI. na podstawie art. 85§1 k.k. w zw. z art. 86§1 k.k. łączy wymierzone oskarżonej K. P. kary pozbawienia wolności za przestępstwa opisane w pkt. VIII - X części dyspozytywnej wyroku i skazuje ją na karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XII. na podstawie art. 69§1 k.k. i art. 70§1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej K. P. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, zaś na podstawie art. 72§1 pkt. 1 k.k. zobowiązuje ją do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;

XIII. w zakresie zarzutu opisanego w pkt. 9 części wstępnej wyroku uznaje oskarżoną I. T. za winną tego, że w okresie od początku listopada 2015r. do dnia 31 marca 2017r. w L., W., L., L. i innych miejscowościach, brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodziła D. S., G. R., K. P., P. B. i inne osoby, której celem działalności było bezprawne przesyłanie do Wielkiej Brytanii uprzednio przywłaszczonych polskich dowodów osobistych i polskich paszportów, co skutkowało ukryciem tych dokumentów, którymi nie miała prawa wyłącznie rozporządzać, w celu zalegalizowania pobytów przebywających już nielegalnie na terenie Wielkiej Brytanii cudzoziemców narodowości ukraińskiej,

tj. przestępstwa z art. 258§1 k.k.

i za to na podstawie art. 258§1 k.k. skazuje ją na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

XIV. w zakresie zarzutu opisanego w pkt. 10 części wstępnej wyroku uznaje oskarżoną I. T. za winną tego, że w okresie od początku listopada 2015r. do dnia 31 marca 2017r. w L., W., L., L. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z D. S., G. R., K. P., P. B. i innymi osobami, oraz ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, bezprawnie przesyłała do Wielkiej Brytanii uprzednio przywłaszczone polskie dowody osobiste i polskie paszporty stwierdzające tożsamość innych osób w łącznej ilości 10 sztuk, co skutkowało ukryciem tych dokumentów, którymi nie miała prawa wyłącznie rozporządzać,

tj. przestępstwa z art. 275§2 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

i za to na podstawie art. 275§2 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazuje ją na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33§2 k.k. skazuje ją na karę 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 15zł (piętnaście złotych) każda;

XV. na podstawie art. 85§1 k.k. w zw. z art. 86§1 k.k. łączy wymierzone oskarżonej I. T. kary pozbawienia wolności za przestępstwa opisane w pkt. XIII - XIV części dyspozytywnej wyroku i skazuje ją na karę łączną 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

XVI. na podstawie art. 69§1 k.k. i art. 70§1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej I. T. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata, zaś na podstawie art. 72§1 pkt. 1 k.k. zobowiązuje ją do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;

XVII. w zakresie zarzutu opisanego w pkt. 11 części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego P. B. za winnego tego, że w okresie od początku listopada 2015r. do dnia 31 marca 2017r. w L., W., L., L. i innych miejscowościach, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodziła D. S., G. R., K. P., I. T. i inne osoby, której celem działalności było organizowanie cudzoziemcom narodowości ukraińskiej przekroczenia wbrew przepisom granicy Rzeczypospolitej Polskiej najpierw między Ukrainą a Rzeczypospolitą Polską, a następnie między Rzeczypospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec, w celu ich przejazdu do Wielkiej Brytanii, a nadto celem jej działalności było zbywanie i bezprawne przesyłanie do tego ostatniego kraju uprzednio przywłaszczonych polskich dowodów osobistych

i polskich paszportów, co skutkowało ukryciem tych dokumentów, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, w celu zalegalizowania pobytów przebywających już nielegalnie na terenie Wielkiej Brytanii cudzoziemców narodowości ukraińskiej,

tj. przestępstwa z art. 258§1 k.k.

i za to na podstawie art. 258§1 k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XVIII. w zakresie zarzutu opisanego w pkt. 12 części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego P. B. za winnego tego, że w okresie od początku listopada 2015r. do dnia 31 marca 2017r. w L., W., L., L. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z D. S., G. R., K. P., I. T. i innymi osobami, oraz ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, zorganizował co najmniej 6 obywatelom Ukrainy przekroczenie wbrew przepisom granicy Rzeczypospolitej Polskiej najpierw między Ukrainą a Rzeczpospolitą Polską, a następnie między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec, w celu ich przejazdu do Wielkiej Brytanii w ten sposób, że zorganizował ich przyjazdy do Polski na podstawie wiz poświadczających nieprawdę co do celu ich pobytu, a po ich przyjeździe zorganizował im miejsca pobytu, przekazał uprzednio przywłaszczone polskie dowody osobiste osób, których rysopisy odpowiadały wyglądowi cudzoziemców, zorganizował ich transport do Wielkiej Brytanii, a wobec nieskutecznego przewozu tych cudzoziemców do tego kraju, uzyskana została od każdego z nich korzyść majątkową w kwocie 500euro, z czego osobiście osiągnął korzyść majątkową w łącznej kwocie 1.000zł,

tj. przestępstwa z art. 264§3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

i za to na podstawie art. 264§3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33§2 k.k. skazuje go na karę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 10zł (dziesięć złotych) każda;

XIX. na podstawie art. 85§1 k.k. w zw. z art. 86§1 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu P. B. kary pozbawienia wolności za przestępstwa opisane w pkt. XVII - XVIII części dyspozytywnej wyroku i skazuje go na karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

XX. na podstawie art. 45§1 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowych osiągniętych z popełnienia przestępstw:

a) wobec oskarżonego D. S. w zakresie przestępstwa opisanego w pkt. II części dyspozytywnej wyroku w kwocie 100.000zł (stu tysięcy złotych);

b) wobec oskarżonego G. R. w zakresie przestępstwa opisanego w pkt. VI części dyspozytywnej wyroku w kwocie 30.000zł (trzydziestu tysięcy złotych);

c) wobec oskarżonego P. B. w zakresie przestępstwa opisanego w pkt. XVIII części dyspozytywnej wyroku w kwocie 1.000zł (tysiąca złotych);

XXI. na podstawie art. 63§1 k.k. zalicza:

a) oskarżonemu D. S. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od godziny 6:05 dnia 20 czerwca 2017r. do godziny 11:00 dnia 21 czerwca 2017r., przy czym przyjmuje, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

b) oskarżonemu G. R. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od godziny 12:20 dnia 20 czerwca 2017r. do godziny 11:50 dnia 21 czerwca 2017r., przy czym przyjmuje, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

c) oskarżonej K. P. na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od godziny 6:15 dnia 20 czerwca 2017r. do godziny 10:45 dnia 21 czerwca 2017r., przy czym przyjmuje, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

d) oskarżonemu P. B. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od godziny 6:10 dnia 31 października 2017r. do godziny 11:45 dnia 31 października 2017r., przy czym przyjmuje, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XXII. na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwalnia oskarżonych D. S., G. R., K. P., I. T. i P. B. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu.

UZASADNIENIE

W okresie od początku listopada 2015r. do dnia 31 marca 2017r. D. S., G. R., K. P., P. B., W. W. (2) i mężczyzna narodowości ukraińskiej o imieniu W. brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej.

Podstawową sferą działalności tej grupy przestępczej, którą zajmowali się D. S., G. R., K. P., P. B., W. W. (2) i mężczyzna narodowości ukraińskiej o imieniu W. było organizowanie cudzoziemcom narodowości ukraińskiej transferu z Ukrainy do Wielkiej Brytanii. Proceder ten polegał na tym, że najpierw obywatele ukraińscy za pośrednictwem powołanego mężczyzny o imieniu W. uzyskiwali w znajdujących się na Ukrainie konsulatach państw wchodzących w skład tzw. strefy Schengen wizy uprawniające ich do przekroczenia granicy Rzeczypospolitej Polskiej i podróżowania po terenie państw znajdujących się w tej strefie, najczęściej w postaci wiz pracowniczych, rzadziej zaś wiz turystycznych, czy uprawniających do prowadzenia działalności gospodarczej. Gdy już osoby te uzyskały wizy, to mężczyzna o imieniu W. polecał im, aby skontaktowały się pod wskazanym numerem telefonu z mężczyzną w sprawie ich przetransportowania do Polski i dalej do Wielkiej Brytanii. Cudzoziemcy nawiązywali wówczas rozmowy telefoniczne z D. S., który przedstawiał się jako A. i zobowiązywał rozmówców do przesyłania na własnego e-maila o adresie (...) fotografii przedstawiających ich wizerunki, jak i informował ich, kiedy mają przyjechać do W. albo L.. W międzyczasie D. S., K. P. i P. B. skupowali od różnych osób uprzednio przywłaszczone polskie dowody osobiste dbając o to, aby wizerunki przedstawione na fotografiach tych dokumentów były zbliżone do wyglądu cudzoziemców, jak i rezerwowali dla nich pokoje w hotelach. Gdy już obywatele ukraińscy docierali do W. albo L., to D. S. polecał G. R., aby samochodem ich stamtąd odbierał i umieszczał w hotelach położonych w L., L. oraz W., przy czym już w tym momencie płacili oni G. R. nie mniej niż 500euro, które przekazywał on D. S.. Następnie D. S. i K. P. organizowali obcokrajowcom przejazdy busami, autobusami lub samolotami do Wielkiej Brytanii. Jeżeli obcokrajowcy udawali się do tego kraju busem, to D. S. zobowiązywał G. R., aby dowoził ich na przystanki, na których te busy się zatrzymywały, m.in. na położoną przy autostradzie (...) w L. stację paliw (...) S.A. Jeżeli natomiast obywatele ukraińscy mieli do Wielkiej Brytanii udać się autokarem albo samolotem, to D. S. polecał G. R. zawozić ich do B. odpowiednio na dworzec autobusowy przewoźnika E. albo na lotnisko.

W 10 przypadkach cudzoziemcom udało się dojechać do Wielkiej Brytanii i wówczas byli tam odbierani przez W. W. (2), który pobierał od każdej z takich osób 2.500euro, a następnie przekazywał D. S. za pośrednictwem W. U. lub M.G. średnio 2.000euro. Jeżeli natomiast obywatelowi ukraińskiemu nie udało się dostać do tego kraju, co miało miejsce w 15 przypadkach, to jedynym dochodem D. S. były pobrane od każdego z nich w Polsce pieniądze w kwocie 500euro. Łącznie z tego procederu D. S. otrzymał równowartość 100.000zł.

G. R. otrzymał zaś z tego tytułu równowartość 30.000zł, bowiem za każdy kurs po odbiór cudzoziemców, czy odwożąc ich na przystanek, dworzec lub lotnisko otrzymywał od D. S. wynagrodzenie w kwocie 100euro.

P. B. uczestniczył w nielegalnym transferze 6 obywateli ukraińskich, przy czym głównie zajmował się dostarczaniem D. S. polskich dokumentów tożsamości, które były następnie wykorzystywane przez cudzoziemców w podróży z Polski do Wielkiej Brytanii. Z tego tytułu P. B. otrzymał do D. S. wynagrodzenie w kwocie 1.000zł.

Druga sfera działalności zorganizowanej grupy przestępczej, a którą zajmowali się D. S., K. P., I. T. oraz W. W. (2), polegała na tym, że dwoje pierwszych uzyskiwało uprzednio przywłaszczone polskie dowody osobiste i polskie paszporty. Następnie D. S. i K. P. przekazywali te dokumenty I. T., zaś ona dokumenty te przesyłała swojemu ojcu W. W. (2) do miejsca jego zamieszkania w L.. Ten ostatni dokumenty te wykorzystywał zaś do zalegalizowania pobytu przebywających tam obywateli Ukrainy, przy czym płacił D. S. za dowody osobiste średnio 100zł, zaś za paszporty średnio 250zł, co przy zdecydowanej większej ilości przesłanych dowodów osobistych skutkowało tym, że łącznie z tej działalności D. S. uzyskał w zamian za 10 takich dokumentów kwotę 1.500zł.

W dniu 20 czerwca 2017r. D. S. posiadał w zajmowanym mieszkaniu w L. polski dowód osobisty serii (...) stwierdzający tożsamość R. R., jak i polskie prawo jazdy serii (...) wydane temu samemu mężczyźnie.

K. P. w miejscu jej zamieszkania w L. posiadała natomiast w tej samej dacie polskie dowody osobiste: serii (...) stwierdzający tożsamość P. S., serii (...) stwierdzający tożsamość T. J. i serii (...) stwierdzający tożsamość P. J..

/Dowód: częściowo wyjaśnienia D. S. k. 1213-1214, 1959; częściowo wyjaśnienia G. R. k. 1230-1232, 1233-1234, 1959-1960; częściowo wyjaśnienia I. T. k. 1202, 1243-1244, 1960-1961; zeznania N. L. k. 11-12, 16-17; zeznania M. S. (1) k. 35-36, 75-77, 1961; zeznania R. N. k. 108-109; wyjaśnienia V. S. k. 2031; wyjaśnienia i zeznania V. I. k. 2033-2034, 2040-2042 i z akt Sądu Rejonowego w Żarach o sygn. II K 191/16 k. 17-18; wyjaśnienia i zeznania V. S. k. 2028, 2036-2037; wyjaśnienia i zeznania I. B. (1) k. 2251-2252; kserokopia dowodu osobistego D. J. k. 3-4; kserokopia paszportu N. L. k. 5; protokół oględzin zapisu monitoringu z kamer H. P. w L. z dnia 8 grudnia 2015r. k. 52-55; komunikat z obserwacji do spawy o kryptonimie B. z dokumentacją fotograficzną k. 68-69, 70-72; przekazy telekomunikacyjne objęte kontrolą i utrwalaniem w kancelarii tajnej wraz z komunikatami k. 174-1064; protokół przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych zajmowanych przez D. S. w L. z dnia 20 czerwca 2017r. k. 1146-1149; protokół przeszukania domu jednorodzinnego wraz z pomieszczeniami gospodarczymi w L. z dnia 20 czerwca 2017r. k. 1156-1159; dokumentacja Placówki Straży Granicznej w T. dot. V. S. k. 2175-2176, 2191, 2194-2198; dokumentacja Placówki Straży Granicznej w T. dot. V. S. k. 2221, 2224-2227, 2228; dokumentacja Placówki Straży Granicznej w T. dot. I. B. (2) k. 2250, 2253-2255, 2257 /

D. S. zarówno w toku śledztwa, jak i w postępowaniu sądowym przyznawał się do popełnienia przestępstwa zakwalifikowanego w akcie oskarżenia według art. 264§3 k.k., przy czym zastrzegł, że Ukraińców, którym zorganizowany został przejazd do Wielkiej Brytanii było 8, najwyżej 10. Nie przyznawał się natomiast do brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej.

D. S. wyjaśnił, że rzeczywiście wraz z G. R. i K. P. pomagali Ukraińcom w nielegalnym przekroczeniu granicy z Ukrainy do Wielkiej Brytanii. Oskarżony podał, że gdy cudzoziemiec chciał nielegalnie dostać się do L., to do niego dzwonił i spotykali się we W.. Jechali z G. R. i K. P. razem po cudzoziemca i po jego odebraniu fotografowali go, aby dobrać mu polski dokument przedstawiający wizerunek osoby jak najbardziej zbliżony do wyglądu Ukraińca, po czym umieszczali go w hotelu i kupowali takie dokumenty. Po przekazaniu takich dokumentów cudzoziemcom G. R. na jego polecenie zawoził ich go do B., gdzie kupował na dane z tych dokumentów bilety autokarowe na przejazd do L.. Jeżeli Ukraińcowi udało się wjechać do L., to przysyłał jemu lub G. R. za pośrednictwem W. U. 1.000euro.

G. R. w śledztwie przyznawał się do popełnienia zarzuconych mu przestępstw, zaś na rozprawie głównej przyznawał się do udzielenia pomocy obywatelom ukraińskim w przekroczeniu granicy z Polski do Niemiec, natomiast nie był przekonany co do tego, czy brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej wskazując, że zazwyczaj tylko z D. S. jeździli po Ukraińców do W. lub L..

G. R. wyjaśnił, że gdy około 2013r. pozostali z żoną bez pracy, to skorzystał z propozycji D. S., który w przeszłości przekazał mu, że współpracując z nim może zarobić pieniądze. Współpraca z D. S. polegała na tym, że jeździł na jego polecenie na dworzec (...) we W., skąd odbierał Ukraińców z autobusów i zawoził ich do hotelów we W., L. lub L., które mu on wskazywał. Brał też od tych cudzoziemców pieniądze, które przekazywał następnie D. S.. Gdy D. S. dostarczył mu dokumenty dla tych obcokrajowców, to na jego polecenie przekazywał je tym osobom, jak i przewoził obywateli

ukraińskich do B. na autobusy kursujące do L., rzadziej na lotnisko w tym mieście. Za każdy taki kurs otrzymywał od D. S. wynagrodzenie w kwocie 100euro oraz dalsze 100euro na paliwo. Podał też, że czasami D. S. żądał od niego, aby tylko przewiózł cudzoziemców z hotelu do B., za co otrzymywał identyczne wynagrodzenie zaznaczając, że zazwyczaj omawiał z nim wszelkie kwestie dotyczące tego proceduru w obecności jego konkubiny K. P., przy czym nadmienił, że nie tylko wiedziała ona o tej przestępczej działalności, lecz wspólnie z konkubentem ją organizowała. G. R. zwrócił też uwagę na to, że słyszał, że mężczyzna posługujący się pseudonimem (...) miał dostarczać D. S. wszystkie dokumenty, które zostały następnie przekazane Ukraińcom i że zasadniczo były to polskie dowody osobiste, a wyjątkowo polskie paszporty. G. R. wskazał też, że raz osobiście widział, jak P. B. przekazał D. S. polski dowód osobisty.

K. P. zarówno w toku śledztwa, jak i w postępowaniu sądowym nie przyznawała się do popełnienia zarzuconych jej przestępstw.

Wyjaśniła, że nie działała w żadnej grupie przestępczej, przy czym zaznaczyła, że dwa polskie dokumenty, które kupowała od osób, które je ukradły, mogła przekazać przez przewoźnika jadącego do Wielkiej Brytanii wywodząc przy tym, że były one przeznaczone dla Ukraińców przebywających w tym kraju. Chociaż cudzoziemiec miał jej przekazać za te dokumenty 100euro, to pieniędzy tych nie otrzymała.

Również oskarżona I. T. konsekwentnie nie przyznawała się do popełnienia zarzuconych jej czynów zabronionych.

I. T. wyjaśniła, że spośród osób wymienionych w postawionych jej zarzutach знаła tylko D. S., który był kolegą jej ojca W. W. (2). Zastrzegła, że ostatni raz widziała D. S. w maju 2017r., kiedy to przebywał w towarzystwie K. P., która była przez niego nazywana G.. Udzieliła D. S. w tym okresie na prośbę W. W. (2) dwóch pożyczek w kwotach 50zł oraz 680zł. Zaznaczyła ponadto, że raz zapłaciła D. S. za zakupy spożywcze, które na prośbę jej ojca zrobił, a które to produkty następnie przekazała mu przez kierowcę jadącego do Niemiec. Wskazała też, że przekazała do Wielkiej Brytanii W. W. (2) od D. S. list, co miało miejsce na przełomie 2015 i 2016r.

Oskarżony P. B. nie przyznawał się ani w śledztwie, ani w toku postępowania rozpoznawczego do popełnienia zarzuconych mu przestępstw.

Wyjaśnił, że D. S. mówił mu w połowie 2016r., że robi jakiś R. twierdząc, że wie co robi, zaś on przypomniał rozmówcy, że miał już za taką działalność wyrok i odbywał karę pozbawienia wolności. Wskazał, że D. S. zapytał go, ile kosztuje doba hotelowa w Hotelu (...) w L., a on udał się tam, dowiedział się, że koszt usługi wynosi 40 – 50zł i telefonicznie poinformował go o tym. Następnego dnia D. S. w towarzystwie swojej kuzynki i G. R. przyjechali do niego i zapytali, czy mógłby pożyczyć polski dowód osobisty, żeby przy użyciu tego dokumentu tę kuzynkę zameldować. P. B. wskazał, że został wówczas poinformowany przez D. S., że na ukraiński dokument jego kuzynka nie będzie mogła zostać zameldowana. Wyjaśnił, że udał się wówczas do swojej koleżanki o imieniu J. i pożyczył od niej dowód osobisty, a następnie przekazał ten dokument D. S., który przy jego użyciu zameldował w tym hotelu swoją kuzynkę.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należało, że jedynie relacje D. S. i G. R. zasługiwały na walor wiarygodności i to tylko częściowo. Oskarżeni ci spójnie bowiem przyznali, że organizowali transfer obywateli ukraińskich z ich kraju macierzystego do Polski, gdzie zapewniali im miejsca pobytu, dostarczali polskie dokumenty tożsamości i następnie przewozili ich do Niemiec, aby stamtąd mogli oni dalej podróżować do Wielkiej Brytanii. O tym bowiem, że wyjaśnieniom tych oskarżonych w analizowanym zakresie dać należało wiarę przesądzała cała gama dowodów, o czym szczegółowo w dalszej części uzasadnienia.

Nie były natomiast wiarygodne wyjaśnienia D. S. i G. R. w zakresie, w jakim opisywali okoliczności związane z ich działalnością w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i te dotyczące skali przestępczej ich działalności stanowiącej przedmiot osądu w niniejszym procesie. Nie mogły również zyskać aprobaty sądu wyjaśnienia pozostałych oskarżonych, a to K. P., I. T. i P. B.. Relacje oskarżonych w zakresie, w jakim odmówiono im wiary, charakteryzowały się bowiem niekonsekwencją, tendencyjnością i stanowiły, w ocenie sądu, egzemplifikację przyjętych przez nich

taktyk obronnych zmierzających do zredukowania, bądź wyłączenia grożącej im odpowiedzialności karnej za poddane osądowi inkryminowana zachowania.

Dostrzeżenia wymagało przecież to, że D. S. i G. R. opisując okoliczności, w jakich zrealizowali przypisane im przestępstwa wskazywali kategorycznie, że współpracowała z nimi K. P., zaś drugi z wymienionych oskarżonych wskazywał też na rolę P. B. w przestępczym procederze związanym z transferowaniem Ukraińców z ich kraju macierzystego przez Polskę do Niemiec i finalnie do Wielkiej Brytanii. D. S. i G. R. nie mieli tymczasem żadnego interesu, aby bezpodstawnie pomawiać K. P. o popełnienie przypisanych jej przestępstw. Wszakże K. P. pozostawała z D. S. w konkubinacie, a pomiędzy nią a G. R. nie zaistniał żaden konflikt, który mógłby negatywnie zaciążyć na jego wyjaśnieniach w analizowanym zakresie. Taki konflikt nie zaistniał również pomiędzy G. R. a P. B..

Dodać też należało, że D. S. i G. R. szczegółowo i wiarygodnie opisali okoliczności procederu związanego transferowaniem obywateli ukraińskich z ich macierzystego kraju do Polski i dalej do Niemiec, a w dalszej kolejności do Wielkiej Brytanii. Nie ponawiając zatem argumentacji, która została już zaprezentowana w ramach czynienia ustaleń faktycznych, wskazać należało, że ustalenia te poczyniono m.in. na podstawie wyjaśnień tych właśnie oskarżonych.

Należało też nadmienić, że N. L. szczegółowo, a przy tym logicznie opisała, w jaki sposób G. R. zorganizował jej, T. B. i S. M. przejazd z Ukrainy do Polski, jak i ich pobyt w tym ostatnim kraju. Co więcej, opisała ona również okoliczności, w jakich ona i w/w koleżanka otrzymały polskie dowody osobiste, a także te związane z dowiezieniem ich na autobus kursujący z Polski do Wielkiej Brytanii. Jakkolwiek wizerunek G. R. nie został N. L. okazany, tym niemniej został on stanowczo rozpoznany przez recepcjonistkę H. P. w L. M. S. (1), która rejestrowała N. L., T. B. i S. M. po tym, jak G. R. przywiózł tych obcokrajowców do tego miejsca w dniu 12 listopada 2015r. Wprawdzie M. S. (1) podczas pierwszego jej przesłuchania wskazała, że w/w cudzoziemców przywiózł do hotelu mężczyzna odpowiadający wizerunkowi D. S.. Dopiero jednak podczas kolejnego przesłuchania M. S. (1) okazano jej wreszcie wizerunek G. R. i wówczas zmieniła ona złożone uprzednio zeznania wskazując spójnie, że troje obcokrajowców do hotelu przywiózł ten właśnie oskarżony.

Okoliczności opisane przez M. S. (1) znalazły stanowcze potwierdzenie w zapisach zarejestrowanych przez kamery monitoringu wizyjnego obejmujące recepcję i korytarz H. P., które wszakże zarejestrowały moment, gdy G. R. przywiózł tam N. L., T. B. i S. M..

Nie były zaś wiarygodne zeznania T. B., która w obawie przed poniesieniem odpowiedzialności karnej zaprzeczyła nawet, że w chwili jej zatrzymania w dniu 17 listopada 2015r. w Niemczech miała przy sobie polski dowód osobisty na dane K. S.. Tymczasem z zeznań N. L. wynikało niezbicie, że ten sam mężczyzna polskiej narodowości zorganizował jej, T. B. i S. M. przejazd wraz z Ukrainy do Polski, gdzie zapewnił im hotel, wręczył polskie dowody osobiste i zorganizował ich dalszy przejazd do Wielkiej Brytanii.

O tym, że D. S. i G. R. dopuścili się zarzuconych im czynów świadczyły również dobitnie relacje V. S., V. I., V. S. i I. B. (2). Ich depozycje wzajemnie przy tym ze sobą korespondowały, jako że opisali oni zgodnie, jak zorganizowany został ich przyjazd z Ukrainy do Polski, wskazując przy tym, że najpierw uzyskali na Ukrainie wizy uprawniające ich do pobytu w Polsce i wywodząc dodatkowo, że nie mieli jednak zamiaru pozostawania w tym kraju, lecz zamierzali udać się do Wielkiej Brytanii. Podnieśli oni również, że po tym, jak dojechali do Polski, to mężczyzna narodowości polskiej odebrał ich na dworcu autobusowym we W., skąd zawiózł ich do hotelu, a następnie wręczył im polskie dowody osobiste i paszport, po czym zawiózł ich na busa, który jechał do Wielkiej Brytanii.

Z zeznań R. N. wynikało natomiast niezbicie, że w dniu 4 grudnia 2015r. rozpoznany przez niego G. R. przywiózł na położoną przy autostradzie (...) stację paliw (...) S.A. w L. kilku mężczyzn, którzy zostali stamtąd zabrani busem jadącym do Wielkiej Brytanii.

Okoliczności, w jakich G. R. na polecenie D. S. przywiózł V. S., V. I. i V. S. w dniu 4 grudnia 2015r. na położoną przy autostradzie (...) na wysokości L. stację paliw (...) S.A. zostały szczegółowo opisane w zaopatrzonej w dokumentację fotograficzną komunikacji z obserwacji z dnia 8 grudnia 2015r. Przewóz przez G. R. w dniu 12 lutego 2016r. w to

samo miejsce kolejnego obywatela ukraińskiego w osobie I. B. (1) udokumentowany został natomiast fotografiami wykonanymi tego dnia. Wykonane zaś w dniach 3 lutego 2016r., 18 marca 2016r., 16 maja 2016r., czy 21 czerwca 2016r. fotografie dowodziły, w kontekście prowadzonych przez D. S. i G. R. rozmów telefonicznych, że oskarżeni w tym czasookresie w dalszym ciągu organizowali transfery Ukraińców z kraju macierzystego do Wielkiej Brytanii przez Polskę i że w tym czasie wielokrotnie się spotykali.

Wiarygodność relacji D. S. i G. R. w zakresie, w jakim dano im wiarę, znalazła stanowcze potwierdzenie również w treści przeprowadzonych przez nich rozmów telefonicznych i wysłanych wiadomości tekstowych sms, które zostały zarejestrowane w toku stosownych wobec nich kontroli i utrwałych tych przekazów. Nie wdając się w szczegółową analizę danych retencyjnych dostarczonych przez operatorów sieci komórkowych, a dotyczących telefonów komórkowych, którymi ci oskarżeni w czasie realizowania znamion ustawowych przypisanych im przestępstw się posługiwali, bowiem dane te jednoznacznie potwierdzały, że to właśnie D. S. i G. R. posługiwali się telefonami objętymi kontrolami i utrwaleniami, co w odniesieniu do pierwszego z nich dotyczyło numerów abonenckich (...) oraz numerów (...) oraz (...), zaś w odniesieniu do drugiego z nich związane było z posługiwaniem się numerami abonenckimi (...) oraz numerów (...) i (...). Należało wszakże wskazać, że D. S. i G. R. przeprowadzili bardzo dużą ilość rozmów telefonicznych, w których omawiali szczegóły związane z przewozem z W. do L., czy L. obcokrajowców narodowości ukraińskiej i z uwagi na to, że wprost rozmawiali o przypisanym im procederze, a ponadto przyznawali się konsekwentnie do organizowania obcokrajowcom nielegalnego przekroczenia polskich granic państwowych, to nie było konieczności wskazywania konkretnych ich rozmów świadczących o tej ich przestępczej współpracy.

Należało także zaznaczyć, że D. S. w licznych rozmowach telefonicznych przeprowadzonych osobiście z obywatelami Ukrainy, którzy albo mieli dopiero zamiar przedostać się przez Polskę do Wielkiej Brytanii, albo już byli już w Polsce, gdzie organizowany był ich dalszy transfer, podawał się za A. i wskazywał, że będzie się z nimi osobiście kontaktował P., którym był w istocie G. R.. Tego rodzaju rozmowy D. S. z obywatelami Ukrainy prowadził przykładowo w dniach 9, 10, 31 maja 2016r. /k. 757-758, 761-762, 909-911/, w dniach 1, 3 lipca 2016r. /k. 808-813/.

Godziło się wreszcie nadmienić, że D. S. i G. R. posługując się telefonami, które były objęte kontrolami i utrwaleniami wykonywali też rozmowy w sprawach prywatnych, w których wskazywali nie tylko, jak się nazywają, ale także wymieniali bardziej szczegółowe swoje dane. Pierwszy z oskarżonych przedstawiał się z imienia i nazwiska przykładowo prowadząc rozmowy telefoniczne w dniu 27 lipca 2016r. o godzinie 14:04 i o godzinie 14:29 /k. 519/, przy czym w trakcie drugiej z tych rozmów podał również swój numer PESEL oraz miejsce zamieszkania. D. S. przedstawił się także rozmawiając przez telefon w dniu 26 kwietnia 2016r. o godzinie 14:09 /k. 707/, w dniu 2 maja 2016r. o godzinie 10:38 /k. 724/, czy w dniu 11 lipca 2016r. o godzinie 11:44 /k. 824/. G. R. prowadząc natomiast rozmowy w dniu 2 marca 2016r. o godzinie 10:03 /k. 214/ i w dniu 14 kwietnia 2016r. o godzinie 9:59 /k. 446/ przedstawiał się rozmówcom z imienia i nazwiska, a w sms-ie z wysłanym w dniu 17 czerwca 2016r. o godzinie 9:40 /k. 502/ wskazał nie tylko te swoje dane, ale także miejsce swojego zamieszkania oraz datę urodzenia, jak i numery PESEL i NIP /k. 502/.

Jeżeli natomiast chodziło o ocenę przestępczych aktywności przypisanych K. P. i P. B., to poza wyjaśnieniami złożonymi przez D. S. i G. R. a traktującymi o inkryminowanych aktywnościach K. P., jak i relacjami G. R. odnoszącymi się do poddanych osądowi w niniejszym procesie zachowań P. B., także treść kontrolowanych i zarejestrowanych rozmów telefonicznych, dowodziła niezbicie, że dwoje pierwszych wymienionych oskarżonych dopuściło się przypisanych im przestępstw.

Wszak D. S. niejednokrotnie rozmawiał z K. P., która posługiwała się numerami abonenckimi (...), nie tylko na temat łączącej ich zażyłej relacji. Wielokrotnie oskarżeni ci omawiali również szczegóły związane z ich przestępczą współpracą w zakresie transferowania obywateli ukraińskich z ich państwa macierzystego do Polski i z tego kraju przez Niemcy do Wielkiej Brytanii. Aby nie być gołosłownym wskazać należało, że w dniu 2 maja 2016r. o godzinie 9:29 /k. 720/ K. P. omawiała z D. S. szczegóły związane z pobytem Ukraińca w jednym z hoteli, z dostosowaniem jego wyglądu do zdjęcia z polskiego dokumentu, czy z datą jego przejazdu do Wielkiej Brytanii. Tego samego dnia o godzinie 12:37 /k. 726/ i o godzinie 13:53 /k. 729-730/ uzgadniali oni zaś okoliczności odbioru polskiego dowodu osobistego (lakieru) oraz szczegóły związane z wypłaceniem im wynagrodzenia za organizowanie Ukraińcowi transferu

do Wielkiej Brytanii, a w dniu 30 czerwca 2016r. w godzinach 16:10 i 17:08 /k. 804-805/ omawiali oni zaś okoliczności transferu i zameldowania w Polsce przybyłej właśnie z Ukrainy obywatelki tego kraju, natomiast w dniu 4 lipca 2016r. o godzinie 14:47 /k. 814/ rozmawiali na temat konieczności dostarczenia tej cudzoziemce polskiego dowodu osobistego, jak i o wpłaconych przez nią pieniądzach w kwocie 200euro. Co więcej, w dniu 5 lipca 2016r. o godzinie 12:42 /k. 816/ D. S. i K. P. rozważali, czy tej kobiecie narodowości ukraińskiej udało się przejechać przez granicę francusko – brytyjską. W dniu 2 czerwca 2016r. o godzinie 11:26 /k. 930/ omawiali oni zaś szczegóły związane z przewozem do Wielkiej Brytanii kolejnych obywateli Ukrainy. Co symptomatyczne, to fakt, że pomiędzy D. S. i K. P. doszło w dniu 6 lipca 2016r. /k. 819-820/ do stanowczej wymiany zdań, w której groziła ona konkubentowi, że ujawni organom ścigania (strażakom) jego przestępczą działalność, wzywając go jednocześnie do oddania należącego do niej złota i pieniędzy uzyskanych z opieki.

Analiza treści objętych kontrolą i utrwalaniem rozmów telefonicznych pozwalała też stanowczo przyjąć, że D. S. ściśle w zakresie organizowania obywatelom Ukrainy transferu z tego państwa do Polski i następnie do Niemiec i Wielkiej Brytanii współpracował również z P. B., który w całym okresie ich przestępczej współpracy posługiwał się nieodmiennie pseudonimem (...) i numerem abonenckim (...). Oskarżeni ci wielokrotnie na temat ich przestępczej współpracy ze sobą rozmawiali i bezsprzecznie można stwierdzić, że rola P. B. w przypisanym mu inkryminowanym procederze ogniskowała się wokół uzyskiwania polskich dokumentów tożsamości (lakierów), które następnie przekazywał odpłatnie D. S. po to, aby on mógł je wręczać cudzoziemcom, którzy mieli się legitymować nimi się w podróży z Polski do Wielkiej Brytanii. Sporadycznie natomiast P. B. zajmował się rejestracją pokoi hotelowych dla obywateli ukraińskich, którzy mieli być dalej transferowani do Wielkiej Brytanii. Rozmowy na te tematy D. S. i P. B. prowadzili wielokrotnie, przykładowo w dniu 9 maja 2016r. /k. 751-755/, w dniach 23, 25 i 28 maja 2016r. /k. 876, 878, 891, 895/, w dniu 15 i 16 czerwca 2016r. /k. 1011, 1018/, w dniu 12 lipca 2016r. /k. 825/. Jakkolwiek w okresie od maja 2016r. D. S. omawiał z W. W. (2) szczegóły związane z przyjazdami do Wielkiej Brytanii obywateli polskich w celu wyłudzenia bliżej nieokreślonych świadczeń socjalnych, co pozostawało poza ramami przedmiotowymi niniejszego procesu. Tym niemniej D. S. telefonując w dniu 30 maja 2016r. o godzinie 20:39 /k. 901-902/ do W. W. (2) przekonywał go, że stojący obok niego P. B. jest najlojalniejszym jego współpracownikiem w prowadzonej przestępczej działalności.

Gdy zaś chodziło o udział w zorganizowanej grupie przestępczej I. T., to jej aktywność związana była wyłącznie z inkryminowaną współpracą, którą D. S. i K. T. realizowali z ojcem tej pierwszej W. W. (2). W. W. (2) zamieszkując bowiem w L. ściśle kooperował z D. S. i K. P. w zakresie transferowania do tego kraju obywateli Ukrainy, co polegało na tym, że ten pierwszy organizował pierwsze dni pobytu tych cudzoziemców po ich dotarciu do tego miasta. Druga sfera przestępczej działalności W. W. (2) polegała zaś na uzyskiwaniu od D. S. i K. P. polskich dokumentów tożsamości w postaci dowodów osobistych, a rzadziej paszportów, które w Wielkiej Brytanii wykorzystywał do legalizowania pobytów nielegalnie przebywających już w tym kraju obywateli ukraińskich. Jakkolwiek nie zachodziła konieczność cytowania w ramach niniejszego uzasadnienia treści poszczególnych przeprowadzonych przez D. S. i W. W. (2) rozmów telefonicznych wskazujących jednoznacznie na ich przestępczą współpracę na obu wymienionych płaszczyznach. Niemniej jednak w rozmowie przeprowadzonej przez D. S. i K. P. w dniu 3 czerwca 2016r. o godzinie 9:22 /k. 938-939/ wskazywali oni, że mężczyzna z nimi współpracujący przy realizowaniu przypisanej im przestępczej działalności, którego D. S. w rozmowach z nim prowadzonych mianował P. albo A., nazywa się w istocie W.. Identycznie D. S. mianował W. W. (2) w rozmowach prowadzonych z P. B. w dniach 24 maja 2016r. o godzinie 10:22 /k. 885/ i 2 czerwca 2016r. o godzinie 9:30 /k. 925/ wskazując w tej ostatniej rozmowie, że jeden polski obywatel, który miał pojechać z Polski do Wielkiej Brytanii w celu wyłudzenia świadczeń socjalnych, został zorganizowany razem przez W. i I.. Jako oczywisty w kontekście zgromadzonych w sprawie dowodów jawiło się spostrzeżenie, że polskie dokumenty D. S. i W. W. (2) nazywali lakierami, lampami, co dotyczyło dowodów osobistych, czy książkami, co z kolei odnosiło się do paszportów dookreślając, gdy dokument był wystawiony na mężczyznę, że chodzi o brata, a gdy wystawiono go na kobietę, że dotyczy siostry.

Właśnie na tej drugiej płaszczyźnie przestępczej współpracy realizowanej pomiędzy D. S. i K. P. a W. W. (2), pierwszy z oskarżonych kooperował również I. T.. Dość stwierdzić, że z zarejestrowanych rozmów telefonicznych, czy wiadomości

tekstowych sms datowanych chociażby na 9 kwietnia 2016r., godzina 17:00 /k. 568/, na 10 kwietnia 2016r., godzina 19:08 /k. 577/, na 12 kwietnia, godzina 18:11 i 19:21 /k. 597, 599-600/, na 16 kwietnia 2016r., godzina 17:54 /k. 637/, na 28 czerwca 2016r., godzina 18:01 /k. 802/, na 30 czerwca 2016r., godzina 9:42 /k. 804/, na 2 czerwca 2016r., godzina 10:57 /k. 927-928/, wynikało niezbicie, że W. W. (2) i D. S. uzgadniali szczegóły dostarczenia przez tego ostatniego polskich dokumentów tożsamości córce pierwszego z nich o imieniu I., która, zgodnie z ich wypowiedziami, miała je niezwłocznie przesyłać swojemu ojcu. Z rozmów tych wynikało również jednoznacznie, że córka W. W. (2) mieszkała w O., zaś pracę wykonywała w Niemczech /k. 925, 1042/. Symptomatyczne było natomiast to, że główną osią rozmów prowadzonych w okresie od kwietnia do czerwca 2016r. przez D. S. i W. W. (2) była kwestia udzielenia temu pierwszemu pożyczek na wykup złotej biżuterii, którą w związku z problemami finansowymi i chorobą matki, zastawił w lombardzie. Finalnie W. W. (2) ustalił z D. S. w rozmowach przeprowadzonych w dniu 17 kwietnia 2017r. o godzinie 16:56 /k. 646/, w dniu 18 kwietnia 2016r. o godzinie 9:36 i o godzinie 13:03 /k. 649, 651/, w dniu 23 kwietnia 2016r. o godzinie 19:16 /k. 687/, w dniu 19 kwietnia 2017r. o godzinie 20:47 /k. 661-662/, w dniu 20 kwietnia 2017r. o godzinie 14:28 /k. 664/, w dniu 24 kwietnia o godzinie 13:15 /k. 695/, jak i w dniu 19 czerwca 2016r. o godzinie 13:44 /k. 1041-1042/, że pieniądze stanowiące przedmiot dwóch pożyczek odbierze on od I.. W tym kontekście godziło się zauważyć, że I. T. wyjaśniła, że na polecenie swojego ojca W. W. (2) udzielała dwukrotnie D. S. pożyczek.

Nie miały natomiast istotnego znaczenia dla czynienia ustaleń faktycznych w sprawie zeznania świadków, których dokumenty tożsamości zostały zabezpieczone w toku niniejszego procesu. Świadczenie ci opisywali przecież wyłącznie okoliczności, w jakich te dokumenty utracili, wywodząc logicznie, że nie mieli żadnego związku z popełnianiem przestępstw stanowiących przedmiot niniejszego procesu, co dotyczyło D. J., O. H., I. H., M. S. (2), T. J., R. R., P. S.. Również zeznania K. Z., który w dniu 12 lutego 2015r. kierował busem jadącym do Wielkiej Brytanii, a którym to transportem przewożony był I. B. (1), nie miały zasadniczego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem świadek ten potwierdził okoliczności opisane przez tego cudzoziemca, a także przez D. S. i G. R., jednak nie rozpoznał tego ostatniego oskarżonego jako osoby, która przywiozła na stację paliw (...) S.A. obcokrajowca. Z tych samych powodów również zeznania osób zajmujących się sprzedaż biletów autobusowych, czy lotniczych, jak i świadczących usługi hotelowe, a to M. R., P. O., J. N., C. R., A. Ś., S. K., R. S., D. L., J. K., D. P., W. P., R. T. i T. P., nie były istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Mając na uwadze poczynione ustalenia uznać należało, że zawinienia D. S., G. R., K. P., I. T. oraz P. B. nie budziły wątpliwości. Oceniając zagadnienie stron podmiotowych towarzyszącej oskarżonym w czasie realizowania ustawowych znamion przypisanych im czynów zabronionych, stwierdzić należało, że bezsprzecznie chcieli oni popełnić te przestępstwa, a zatem działali każdorazowo z zamiarami bezpośrednim. D. S., G. R., K. P., I. T. oraz P. B. zmierzali przecież do tego, aby działając w ramach zorganizowanej struktury popełniać przestępstwa związane, najogólniej rzecz ujmując, z transferowaniem obcokrajowców z Ukrainy do Polski, jak i z organizowaniem im dalszego przejazdu do Wielkiej Brytanii. D. S., K. P. oraz I. T. zajmowali się ponadto działalnością polegającą na przesyłaniu do zamieszkałego w Wielkiej Brytanii ojca tej ostatniej w osobie W. W. (2) uprzednio przywłaszczonych polskich dowodów osobistych i polskich paszportów. Skoro ponadto już pobieżna analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwalała stwierdzić, że poddana osądowi przestępcza działalność wszystkich oskarżonych polegała na ich udziale w skomplikowanym procederze, w którym podejmowane było wiele różnorodnych czynności związanych z organizowaniem dla cudzoziemców na Ukrainie wiz uprawniających ich do wjazdu na teren Unii Europejskiej, czy też organizowaniem ich przejazdu z tego kraju do Polski oraz ich pobytu w kraju, czy uzyskiwaniem dla nich polskich dowodów tożsamości i dalszym ich transferowaniem do Wielkiej Brytanii, a wreszcie związanych z uzyskiwaniem takich dowodów tożsamości i przesyłaniem ich W. W. (2), to jako oczywisty jawił się fakt, że działali w sposób premedytowany.

Rozważając natomiast zagadnienie subsumowania pod normy prawa karnego materialnego przypisanych D. S., G. R., K. P. oraz P. B. działań związanych z organizowaniem cudzoziemcom narodowości ukraińskiej nielegalnego przekroczenia polskiej granicy państwowej, należało na wstępie poczynić kilka spostrzeżeń natury ogólnej. Bezsprzecznie w okresie realizowania przez w/w oskarżonych analizowanej przestępczej działalności, obywatele Ukrainy po terytoriach państw Unii Europejskiej tworzących tzw. strefę Schengen mogli się poruszać, jeżeli

dysonowali stosownymi wizami. Dopiero bowiem z dniem 11 czerwca 2017r., wobec wejścia w życie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/850 z dnia 17 maja 2017r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 539/2001 (Dz.U.UE L 133 z dnia 22 maja 2017r.) zniesiony został obowiązek posiadania wiz przez obywateli Ukrainy podróżujących do Unii Europejskiej i to pod warunkiem posiadania przez nich paszportów biometrycznych i spełnienia pozostałych warunków uprawniających ich do wjazdu, a określonych w przepisach szczególnych, o których szerzej w dalszej części uzasadnienia (identyczne uregulowania przewiduje aktualnie obowiązujące rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1806 z dnia 14 listopada 2018r. (Dz.U.UE L z dnia 28 listopada 2018r.), którym uchylono w/w rozporządzenie 2017/850). Ukraińcy, których transferowaniem zajmowali się ci oskarżeni bezsprzecznie takimi wizami się posługiwali, bowiem wielokrotnie D. S. i G. R. o konieczności posiadania przez obywateli Ukrainy takich uprawnień wizowych rozmawiali, czy to ze sobą, czy z innymi osobami, w tym także z obywatelami Ukrainy. Co więcej, ze zgromadzonych w sprawie dowodów wynikało niezbicie, że wszyscy imiennie ustaleni cudzoziemcy, którzy byli transferowani przez oskarżonych, korzystali w czasie przekraczania granicy z Ukrainy do Polski i z Polski do Niemiec z paszportów pozbawionych biometrii. Procedura wydawania takich paszportów była bowiem długotrwała i wiązała się z koniecznością uiszczenia opłat wyższych od tych, które należało ponieść przy ubieganiu się o wydanie paszportu niewyposażonego w biometrię. W czasie zaś transferowania przez D. S., G. R., K. P. oraz P. B. obywateli ukraińskich z posiadaniem przez nich paszportów biometrycznych nie wiązały się żadne zwolnienia wizowe.

Zauważyć też należało, że z unormowań decyzji Rady z dnia 29 maja 2000r. 2000/365/WE dotyczącej wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowaniu wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U.UE L z dnia 1 czerwca 2000r.) wynikało to, że obywatele ukraińscy nie mieli uprawnienia do wjazdu na teren Wielkiej Brytanii na podstawie wiz umożliwiających im przemieszczanie się po terytoriach państw tworzących tzw. strefę Schengen. Jako jednak że możliwość wjazdu do Wielkiej Brytanii mieli obywatele polscy i to tylko na podstawie ważnych dokumentów tożsamości, to z tego właśnie powodu D. S., G. R., K. P. oraz P. B. zaopatrywali Ukraińców, których zamierzali przetransferować do tego kraju, w takie właśnie dokumenty.

Poddanym osądowi zachowaniami opisanym w pkt. I, V, VII XIII i XVII D. S., G. R., K. P., I. T. oraz P. B. wyczerpali zatem ustawowe znamiona występkę z art. 258§1 k.k. Bezsprzecznie przecież wszyscy oskarżeni uświadamiali sobie, że kooperują w ramach zorganizowanej struktury, w której każda z nich miała określoną rolę do spełnienia, zaś sama grupa charakteryzowała się stałością – wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 grudnia 2016r., II AKA 334/16, LEX nr 2196225; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 lipca 2009r., II AKA 150/09, LEX nr 519648. D. S. wraz z W. W. (2) podejmowali przecież w tej grupie kluczowe decyzje, a ich wykonywaniem zajmowali się pozostali oskarżeni, przy czym G. R. zajmował się zasadniczo odbieraniem Ukraińców po ich przyjeździe do Polski i umieszczaniem ich w hotelach, dostarczeniem im polskich dokumentów tożsamości i przewożeniem ich na dworce autobusowe, busowe albo na lotnisko, skąd wyruszali do Wielkiej Brytanii. K. P. pomagała natomiast D. S. w organizowaniu cudzoziemcom pobytów w Polsce, zaś rolą I. T. było odbieranie od D. S. polskich dokumentów tożsamości i ich przesyłanie przebywającemu w L. W. W. (2). P. B. zajmował się natomiast pozyskiwaniem polskich dowodów tożsamości, które następnie były przekazywane obywatelom ukraińskim po to, aby mogli się nimi legitymować w czasie przejazdu z Polski do Wielkiej Brytanii.

Gdy zaś chodziło o inkryminowane aktywności przypisane D. S., G. R., K. P. oraz P. B. zakwalifikowane według art. 264§3 k.k., a przypisane im w pkt. II, VI, IX i XVIII części dyspozytywnej wyroku, należało stanowczo stwierdzić, że wszyscy transferowani przez nich U. uzyskiwali wizy, czy to turystyczne, czy pracownicze, czy też w celu prowadzenia działalności gospodarczej, jednakże nie mieli zamiaru przebywania w państwach tworzących tzw. strefę Schengen w zadeklarowanych przez nich we wnioskach wizowych celach. Wszakże bezsprzecznie dążyli oni wyłącznie do przedostania się do Wielkiej Brytanii. To zaś oznaczało, że uzyskując wizy w znajdujących się na Ukrainie konsulatach państw tę strefę tworzących (zasadniczo w konsulatach polskich, ale także - w jednym przypadku - w konsulacie czeskim) za pośrednictwem mężczyzny o imieniu W., wyłudzały poświadczenia nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariuszy publicznych zatrudnionych w tych konsulatach. Co więcej, podróżując po terytorium Polski do Niemiec z polskimi dokumentami tożsamości ukrywali te dokumenty, chociaż bezsprzecznie

nie mieli prawa wyłącznie nimi rozporządzać, a ponadto dążyli do bezprawnego przewiezienia do tego ostatniego kraju tych dokumentów, co w wielu przypadkach powiodło się. Dobitnym wyrazem słuszności tych zapatrywań były chociażby skazania V. S., V. I. i I. B. (1) wyrokami Sądu Rejonowego w Żarach w sprawach o sygn. akt II K 1599/15, II K 191/16 oraz II K 150/16, czy też decyzje podjęte wobec poszczególnych Ukraińców przez władze państw, przez które ci cudzoziemcy przemieszczali się po wyjechaniu z Polski. Ogół tych rozważań prowadził do narzucającego się wręcz wniosku, zgodnie z którym wjazd Ukraińców do Polski, których D. S., G. R., K. P. oraz P. B. transferowali, jak i ich wyjazd z Polski do Niemiec, był sprzeczny z uregulowaniami ustawy z dnia 12 grudnia 2013r. o cudzoziemcach. W dziale III tego aktu normatywnego przewidziano wszakże, jakie wymogi spoczywały na cudzoziemcu, który zamierzał przekroczyć polską granicę i tych warunków obywatele ukraińscy, którzy byli przez w/w oskarżonych transferowani, bezsprzecznie, z podanych już powodów, nie spełnili.

Zaznaczyć też należało, że zasadniczą sferą działalności D. S. i K. P. było organizowanie Ukraińcom nielegalnych przekroczeń polskiej granicy państwowej, zaś aktywności tych oskarżonych polegające na przesyłaniu do Wielkiej Brytanii polskich dowodów osobistych i paszportów, miały wobec tego zasadniczego procederu jedynie poboczny charakter. Jako że tę poboczną działalność oskarżeni realizowali w tym samym czasookresie i ze z góry powziętą motywacją, toteż przy subsumowaniu pod przepisy prawa karnego materialnego zachowań przypisanych im w pkt. II i IX części dyspozytywnej wyroku, pominięto typy czynów zabronionych z art. 275§2 k.k. i art. 276 k.k.

Zgromadzone dowody nie dały natomiast podstaw do przyjęcia, że I. T. zajmowała się organizowaniem obywatelom Ukrainy nielegalnych przekroczeń polskiej granicy państwowej. Oskarżona do realizowania tego rodzaju działalności konsekwentnie się nie przyznawała, zaś współoskarżeni i świadkowie także nie wskazywali na to, aby ta oskarżona uczestniczyła w organizowaniu cudzoziemcom transferów z ich państwa macierzystego do Polski i dalej do Wielkiej Brytanii. Również objęte kontrolą i utrwalaniem przekazy teleinformatyczne nie umożliwiały przyjęcia, że I. T. była zaangażowana w tenże proceder. Z uwagi jednak na to, że prokurator przedmiotem niniejszego procesu karnego uczynił także działania wszystkich oskarżonych polegające na „(...) dostarczaniu (...) dokumentów obcokrajowcom przebywającym nielegalnie na terenie Wielkiej Brytanii (...)”, a na tej płaszczyźnie, co już omówiono, I. T. aktywnie działała, toteż uznać należało, że jej udział w zorganizowanej grupie przestępczej polegał właśnie na bezprawnym przesyłaniu do tego ostatniego kraju uprzednio przywłaszczonych polskich dowodów osobistych i polskich paszportów, którymi nie miała prawa wyłącznie rozporządzać, co skutkowało ukryciem tych dokumentów. Z tego powodu opis zachowań tej oskarżonej przedsięwziętych w ramach zorganizowanej grupy przestępczej ograniczono wyłącznie do omawianej sfery działalności tejże grupy, zaś czyn przypisany jej w pkt. XIV części dyspozytywnej wyroku zakwalifikowano według art. 275§2 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wymierzając D. S., G. R., K. P., I. T. oraz P. B. kary za przypisane im przestępstwa, sąd uwzględnił jako okoliczności obciążające wysoki stopień społecznej szkodliwości tych czynów zabronionych będący wypadkową sposobu działania oskarżonych oraz okoliczności i warunków, w jakich poddane pod osąd zachowania miały miejsce.

Należało przypomnieć, że motywacje D. S., G. R., K. P., I. T. oraz P. B. przy popełnianiu wszystkich przypisanych im przestępstw charakteryzowały się zamiarami bezpośrednimi. Oskarżeni chcieli bowiem popełnić te czyny zabronione i towarzyszące im inkryminowanym zachowaniom zamiary zrealizowali. Jako oczywisty w okolicznościach niniejszej sprawy jawił się też wniosek, że ich działania nie były determinowane motywacjami, które pojawiły się nagle. Wręcz przeciwnie przestępcze zachowania oskarżonych były bowiem w szczególności przemyślane, jako że działali oni w sposób metodyczny, zaplanowany i w stosunkowo długiej perspektywie czasowej.

Obciążała też D. S., G. R., K. P. oraz P. B. okoliczność, że popełniając przypisane im czyny zabronione osiągnęli korzyści majątkowe, które nie były tylko symboliczne.

Nie można było też tracić z pola widzenia tego, że D. S. i P. B. byli uprzednio wielokrotnie karani za popełnienie przestępstw, głównie przeciwko mieniu, przy czym D. S. także za proceder analogiczny do tego, który uczyniono przedmiotem niniejszego procesu.

Łagodząco na ocenę społecznej szkodliwości przypisanych D. S. i G. R. czynów zabronionych wpływało natomiast to, że od początku prowadzonego postępowania karnego przyznawali się do popełnienia części zarzuconych im czynów i składali wyjaśnienia, które w części okazały się logiczne.

Zdaniem sądu orzeczone wobec oskarżonych kary: wobec D. S. za czyn z pkt. I części dyspozytywnej wyroku w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z pkt. II tej części wyroku w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny po 15zł każda, a za czyn z pkt. III tej części wyroku w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności; wobec G. R. w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z pkt. V części dyspozytywnej wyroku, a za czyn z pkt. VI tej części wyroku w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 15zł każda; wobec K. P. za czyn z pkt. VIII tej części wyroku w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z kolejnego pkt. tej części wyroku w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 15zł każda, zaś za czyn z pkt. X w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności; wobec I. T. za czyn z pkt. XIII części dyspozytywnej orzeczenia w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności, a za czyn z pkt. XIV tej części wyroku w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności i 60 stawek dziennych grzywny po 15zł każda; wobec P. B. za przestępstwo z pkt. XVII części dyspozytywnej wyroku w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności, a za czyn z kolejnego pkt. tej części wyroku w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny po 10zł każda, stanowić będą dla nich dolegliwości współmierne do stopnia ich zawinień, spełniając swoje zadania tak wobec oskarżonych, jak i w zakresie społecznego oddziaływania sankcji. W ocenie sądu orzeczone kary we właściwy sposób uwzględniały występujące w sprawie okoliczności obciążające i łagodzące, przy zdecydowanej jednak przewadze tych pierwszych. Wymierzone oskarżonym kary powinny im uzmysłowić nieopłacalność łamania prawa i stanowić dla nich przestrozę na przyszłość. Realizując zadania w zakresie prewencji generalnej, orzeczone sankcje powinny doprowadzić każdego do przeświadczenia, że osoby dopuszczające się przestępstw podlegają nieuchronnej karze.

Orzekając na podstawie art. 85§1 k.k. i art. 86§1 k.k. w przedmiocie kar łącznych z połączenia sankcji orzeczonych wobec poszczególnych oskarżonych za zbiegające się realnie przestępstwa, sąd posłużył się zasadami zbliżonymi do asperacji i wymierzył: D. S. karę łączną 3 lat pozbawienia wolności; G. R. karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności; K. P. karę łączną 1 roku pozbawienia wolności; I. T. karę łączną 4 miesięcy pozbawienia wolności; P. B. karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Analizując zagadnienie łączności podmiotowej i przedmiotowej przypisanych oskarżonym przestępstw, zauważyć należało, że wszystkie te czyny zostały przez nich popełnione w zamiarach bezpośrednich. Co więcej przypisanymi im zachowaniami godzili wprawdzie w różnorodne dobra prawnie chronione. Niemniej jednak wszystkie te ich przestępcze aktywności były związane z tożsamą rodzajowo inkryminowaną działalnością związaną, najogólniej rzecz ujmując, z nielegalnym przekraczaniem granicy państwowej przez cudzoziemców.

Analizując zagadnienie prognoz kryminologicznych wobec K. P. i I. T. stwierdzić należało, że przedstawiały się ona pozytywnie. Zauważenia bowiem wymagało to, że oskarżone nie były uprzednio karane, prowadził ustabilizowane życia. W tym stanie rzeczy dojść należało do przekonania, że skala społecznej szkodliwości przypisanych im występów, choć znaczna, w ocenie sądu, nie powinna być interpretowana jako wyłączny determinant ich izolowania. Z tego powodu sąd na podstawie art. 69§1 k.k. w zw. z art. 70§1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonych wobec tych oskarżonych kar łącznych pozbawienia wolności na okresy próby wynoszące odpowiednio 3 i 2 lata. Orzeczone okresy probacji powinny być wystarczające do zweryfikowania postawionej w stosunku do oskarżonych prognoz kryminologicznych.

Omówione już cele o charakterze prewencyjnym spełnią orzeczone w pkt. XX części dyspozytywnej wyroku i na podstawie art. 45§1 k.k. - wobec D. S., G. R. i P. B. - przypadki korzyści majątkowych osiągniętych z popełnienia przestępstw.

Działając w oparciu o treść art. 63§1 k.k. zaliczono na poczet orzeczonych wobec D. S., G. R. i P. B. kar łącznych pozbawienia wolności okresy rzeczywistego ich pozbawienia wolności w sprawie, przy czym przyjęto, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Orzekając natomiast w tym przedmiocie wobec K. P., okres rzeczywistego jej pozbawienia wolności w sprawie zaliczono na poczet efektywnie

wykonywanej wobec niej kary grzywny przyjmując, że jeden dzień jej pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny.

Jako że D. S., G. R., K. P., I. T. i P. B. nie posiadali podlegającego spieniężeniu majątku, a część z oskarżonych wykonywała prace zarobkowe, ze świadczenia których uzyskiwali niewysokie wynagrodzenia, to na podstawie art. 624§1 k.p.k. zostali oni zwolnieni od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu.